
„Pane doktore, tady vám nesu jehněčí od švagra“

„Pane doktore, tady vám nesu jehněčí od švagra“

„Tady vám nesu jehněčí, pane doktore, od švagra z krámu, když už sem jdu. Jejda, vy máte ale hezky opravenou ordinaci... To ten můj, než aby vymaloval, to radši leží a spí,“ šveholí pacientka a hrne se k lékaři s napřaženou rukou. Ten má co dělat, aby vodopád slov zbrzdil a vytáhl z přehršle zpráv o tom, jak pacientce rostou kedlubny, to podstatné: proč za ním do ordinace přišla. Jenže nedaří se mu to. V jednu chvíli neudrží nervy, a když pacientka už poněkolkáté opakuje, že záda vlastně až zas tak moc nebolí, vyjede na ni: „Tak proč jste sem chodila?“

A žena se rozpláče. „Víte, pane doktore, on můj muž, on hraje automaty a víte, já dělám dvě práce zároveň a už nemůžu,“ štká.

Jen málo chybělo, aby odešla s receptem proti bolesti zad, který by jí nepomohl. Pravá příčina problému byla jinde: žena i její manžel potřebovali pomoc psychologa.

Hra, která otvírá oči

Naštěstí nešlo o skutečnou pacientku. Byla to jen hra. Jak žena, tak lékař jsou totiž studenty medicíny a spolužáky v kurzu komunikace, který probíhá na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Budoucí lékaři se tu dobrovolně učí, jak mluvit s pacienty, jak jim sdělovat nepříjemnou diagnózu či jak odhadnout lidi už ve dveřích ordinace a podle toho k nim přistupovat.

Tato studentka právě sehrála typ „přátelského“ pacienta. „Tady vám zjištění diagnózy zabere hodně času,“ vysvětluje vyučující, lékař David Marx. „Když takového pacienta budete brzdit v řeči, lekne se, řekne, že mu nic není, a uteče. Nepomůžete mu. Zato čas ušetříte u pacienta typu ‚úderník‘. Ten chce slyšet jen jasné příkazy v holých větách. Fakta, ne řeči o počasí,“ radí Marx.

A i když jde o hru, celá třída pokaždé zaujatě sleduje výkony spolužáků. Bylo by slyšet spadnout špendlík ve chvíli, kdy se „pacientka“ rozplakala. A taky je cítit, že si chybu „lékaře“, který nevydržel a vyjel na dívku, všichni okamžitě uvědomili. „Jak jste se v roli pacientky cítila?“ ptá se pak David Marx. „Měla jsem pocit, že mi nevěří, že si myslí, že simuluju,“ popisuje.

„Já si uvědomil hned, jak jsem to dořekl, že jí nemůžu říct: proč jste sem chodila, ale nějak to ze mě vylítlo. Tušil jsem totiž, že mi neřekla všechno,“ uvažoval zase student, který hrál lékaře.

Medikům pomáhají při scénkách i studenti herectví. A budoucí lékaři dostávají typy na zdánlivě drobné triky.

„Nikdy si nedávejte hodiny do ordinace tak, aby na ně viděl pacient. Neudržíte se a sklouznete k nim pohledem, což je neslušné. Když na ně ale pacient nevidí, můžete si klidně kontrolovat čas,“ radí Marx.

I když všichni tito studenti ještě nejsou lékaři, už teď mají jejich budoucí pacienti štěstí: jejich doktor s nimi bude s velkou pravděpodobností jednat slušně a profesionálně.